

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/28/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200080
Dátum vydania rozhodnutia:	20.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200080.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: UFA Sports Slovakia, s.r.o., Lakeside Park I 01, Tomášikova 64, 831 04 Bratislava, zastúpený Advokátska kancelária Zárecký Zeman Ďurišová, Medená 18, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Nové Mesto, Junácka 1, 832 91 Bratislava, právne zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, Majerníkova 3A, 841 05 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. Star. 7/2012 zo dňa 4. januára 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 17/2012-111 zo dňa 14. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 17/2012-111 zo dňa 14. februára 2013 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave na základe žalobného návrhu žalobcu zrušil v zmysle § 250j ods.2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného zo dňa 4. januára 2012 č. Star. 7/2012, ktorý svojím rozhodnutím zakázal športové podujatie - medzinárodný futbalový turnaj „Fortuna víkend šampiónov“, ktoré sa malo konať dňa 8. januára 2012 na zimnom štadióne Ondreja Nepelu - Slovnaft Aréna, na ulici Odbojárov č. 9 v Bratislave. Krajský súd v Bratislave takto rozhodol, keď poukázal na ustanovenie § 47 ods. 1, 3 správneho poriadku a mal za to, že výrok preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu nie je v súlade z § 47 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko nie je formulovaný presne a určito a neobsahuje ustanovenia, na základe akého právneho predpisu a ktorého ustanovenia správny orgán rozhodoval. Z predmetného výroku preskúmaného rozhodnutia nie je zrejmý ani dátum konania predmetného športového podujatia a ani jeho čas. Krajský súd ďalšie pochybenie žalovanej videl v poučení preskúmaného rozhodnutia, ktoré je zmätočné, keďže žalovaná nepoučila účastníka o možnosti podať riadny opravný prostriedok na druhostupňový správny orgán - odvolanie, ale poučila ho o skutočnosti, že ide o rozhodnutie konečné, ktoré je možné preskúmať len súdnou žalobou. V preskúmanej veci išlo o rozhodnutie žalovaného, ktoré je rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, z ktorého charakteru nevyplýva, že ide o konečné rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa odvolanie.

Proti rozsudku krajského soudu podal odvolání žalovaný správní orgán a žádal, aby Nejvyšší soud Slovenské republiky v odvolacím konaní zrušil rozsudek krajského soudu jako nezákonný a poukázal předevšetkým na procesné pochybenia krajského soudu.

Nejvyšší soud Slovenské republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudek krajského soudu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudek krajského soudu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Nejvyšší soud Slovenské republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania žalovaného posudzoval, či žalovaný ako i krajský súd pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietky žalovaného ako i žalobcu zisťoval, či konanie pred žalovaným ako i krajským súdom, bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Krajský súd v danom prípade sa snažil síce svoj postup správne odôvodniť, avšak sám žiadne dôkazné prostriedky bližšie nevyhodnotil, a to napriek tomu, že podklady tvorili rozsiahly obsah administratívneho spisu, avšak iba vo všeobecnej rovine sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, na ktorú vo svojej žalobe poukazoval žalobca.

Nejvyšší soud Slovenské republiky dospel k záveru, že rozhodnutie krajského soudu je nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Krajský súd si nemôže svoju rozhodovaciu činnosť zjednodušiť tým, že v dôvodoch svojho rozhodnutia v podstate len poukáže na skutočnosť, že sa stotožňuje so žalobcom a preberie jeho argumentáciu.

Procesným právom účastníka konania je aj jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite, skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu soudu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu, vyplýva aj z judikatúry Európskeho soudu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede soudu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nielen odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudek ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 9.12.1994).

Taktiež Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozsiahlej judikatúre venoval veľkú pozornosť problematike náležitostí odôvodnenia rozhodnutí, v ktorej zdôrazňoval, že z práva na spravodlivé súdne

konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva ako súd postupoval pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu na základe žaloby, keď v odôvodnení rozsudku vo veci samej nedal jednoznačnú odpoveď na zásadné námietky účastníkov konania. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, tak ako je formulované, je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov a javí sa byť arbitrárnym.

V danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd si v dôvodoch svojho rozsudku protirečí a potom pochybil i v tom, že na jednej strane predmetnú vec meritórne i prejednal, keďže rozhodnutie správneho orgánu zrušil a na strane druhej, vo svojom rozsudku na strane 8, tvrdí krajský súd, „že v preskúmvanej veci išlo o rozhodnutie žalovaného, ktoré je rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, z ktorého charakteru nevyplýva, že ide o konečné rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa odvolanie a že účastník má právo na podanie riadneho opravného prostriedku - odvolania. Žalovaný správny orgán však nepoučil účastníka o možnosti podať riadny opravný prostriedok na druhostupňový správny orgán - odvolanie, ale poučil ho o tom, že ide o rozhodnutie konečné, ktoré je možné preskúmať len súdnou žalobou.“

Keďže v danom prípade krajský súd dospel sám k záveru, že poučovacia povinnosť žalovanej je v rozpore so zákonom a že vo veci má rozhodovať ešte odvolací správny orgán (s ktorou skutočnosťou sa stotožňuje i odvolací súd), bolo potom povinnosťou krajského súdu zaoberať sa prioritne otázkou, či je vo veci príslušný konať, a teda, či je vybavený právomocou rozhodnúť o žalobe žalobcu proti rozhodnutiu žalovanej v konaní podľa piatej časti hlavy druhej O.s.p.. V tomto prípade ide preto o neodstrániteľný nedostatok podmienok konania (vecnej a funkčnej príslušnosti súdu). Súdny skúmajú svoju právomoc skôr, ako začnú vo veci konať a ich právomoc na konanie musí byť v právnom predpise uvedená pozitívne.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, bolo v danom prípade povinnosťou krajského súdu konanie vo veci zastaviť a po právoplatnosti uznesenia vec postúpiť príslušnému správneho orgánu, ktorý je vo veci odvolacím správneho orgánom, ktorý procesný postup by bol súladný s príslušnou procesnou právnou úpravou, uvedenou v § 104 ods. 1 veta druhá O.s.p.

Uvedené skutočnosti viedli odvolací súd k rozhodnutiu, ktorým bolo potrebné napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

Úlohou súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu a vo veci zákonným spôsobom rozhodnúť.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodol. Povinnosťou súdu prvého stupňa bude v novom rozhodnutí podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 3 O.s.p. rozhodnúť opätovne aj o náhrade trov konania vrátane o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.